

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/2/2024
Identifikačné číslo spisu:	7116203174
Dátum vydania rozhodnutia:	20.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7116203174.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcu ALTHAN Trade, s.r.o., Chemlonská 1, Humenné, IČO: 47 021 438, právne zastúpený Advokátska kancelária Brösl & Čentík s.r.o., Rázusova 1, Košice, proti žalovanému Róbert Gerec - CORTEC, Rožňavská 16652/12, Bratislava, IČO: 32 510 551, právne zastúpený advokátskou kanceláriou GOREJ Legal, s.r.o., Krmanova 14, Košice, IČO: 47 231 939, o zaplatenie 83 069,59 eura s príslušenstvom, konajúc o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/137/2021-909 zo dňa 29. júna 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

Konanie na súde prvej inštancie

1. Okresný súd Košice I, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 30Cb/8/2017-840 zo dňa 7. júla 2021 žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v plnej výške. Vec právne posúdil podľa § 476 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj len „ObZ“), upravujúceho zmluvu o predaji podniku, podľa § 373 a nasl. ObZ, upravujúceho náhradu škody, § 422 ObZ upravujúceho vady tovaru a § 441 ObZ, upravujúceho notifikačnú povinnosť. Zistený skutkový stav podriadil pod uvedené právne normy a s poukazom na ne žalobu zamietol. Uviedol, že žalobca nepreukázal vadu tovaru, ktorú uviedol v odstúpení od zmluvy, a teda, že tovar vykazuje od jeho uvedenia do prevádzky nadmernú spotrebu energie oproti technickým údajom uvedeným na štítkoch.

Súd prvej inštalácie bol názoru, že spotreba energie predmetných zariadení je ovplyvnená rôznymi faktormi súvisiacimi s prevádzkou týchto zariadení, ktoré sa menia a nedajú ovplyvniť. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštalácie nevyhodnotil znalecký posudok predložený žalobcom ako relevantný a hodnoverný dôkaz na preukázanie nameraných hodnôt v ňom uvedených, resp. podstatný pre rozhodnutie vo veci samej. Uviedol, že žalovaný nedeclaroval pri dodaní tovaru žiadne technické parametre predmetných zariadení, ktoré by mali mať povahu kvalitatívnej vlastnosti pri uzatváraní zmluvy. Ďalej uviedol, že ak by aj mal dodaný tovar vady, tieto neboli včas notifikované predávajúcemu. Predmetné zariadenia dodal žalovaný žalobcovi v rokoch 2011 a 2012, pričom žalobca až listom zo dňa 26. novembra 2015 žalovaného vyzval na odstránenie tvrdných väd a na náhradu škody, t. j. po viac ako cca troch rokoch od dodania tovaru.

Konanie na odvolacom súde

2. Proti rozsudku súdu prvej podal včas odvolanie žalobca, o ktorom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol tak, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštalácie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

3. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal, že pre rozhodnutie vo veci samej bolo potrebné ustáliť či nedostatok dodaného tovaru vymedzený žalobcom v odstúpení od zmluvy je vadou, teda či žalovaný porušil niektorú z povinností vymedzených v § 420 ods. 1 ObZ v nadväznosti na § 422 ods. 1 ObZ a ak áno, či bol dodržaný postup stanovený ObZ pre uplatnenie nárokov z vadného plnenia. A následne, ak áno, či došlo k účinnému odstúpeniu od zmluvy, či v súvislosti s týmto odstúpením môže žalobca žiadať nárok uplatnený v žalobe. Uviedol, že bolo potrebné sa vysporiadať aj s námietkou žalovaného o nespĺnení notifikačnej povinnosti včas. Konštatoval, že pri posúdení existencie či neexistencie väd je potrebné vychádzať z ustanovenia § 422 ObZ, ktorý vymedzuje tzv. faktické vady tovaru, t. j. vada množstva, akosti a vyhotovení, vada v obale alebo vyhotovení na prepravu, dodanie iného tovaru, vady v dokladoch potrebných na užívanie tovaru. Odvolací súd v tejto spojitosti uviedol, že pre rozhodnutie vo veci samej vo vzťahu k špecifikácii väd, je dôležitá len skutočnosť, či táto konkrétna vada je daná, pretože účinné odstúpenie od zmluvy sa viaže len na existenciu vady uvedenej v odstúpení. Na to, aby bolo možné dôjsť k záveru, že uvedená skutočnosť je vadou, musela existovať povinnosť žalovaného označovať predmetné zariadenia štítkami obsahujúcimi údaj o celkovej spotrebe daného zariadenia. Žalobca nepreukázal, že si pri uzatváraní zmlúv konkrétnu spotrebu vymenil, napokon v priebehu konania tvrdil, že uvedená skutočnosť je právne irelevantná, pretože vychádzal z údajov uvedeného na štítku chladiarenském zariadení, čo je podľa jeho tvrdenia doklad potrebný na užívanie tovaru. Preto, ak spotreba zariadenia ako celku uvedenému nezodpovedá, ide podľa názoru žalobcu o vadný tovar a o vadu v dokladoch tovaru.

3.1. Odvolací súd v nadväznosti na tvrdenie žalobcu o povinnosti štítkovať predmetné zariadenia vyplývajúcej zo zákona o štítkovaní uviedol, že týmto zákonom bola implementovaná smernica EP a Rady 2010/30/EÚ zo dňa 19. mája 2010, ktorou sa ustanovuje rámec zosúladienia vnútroštátnych opatrení, ktoré sa týkajú informácií pre koncového užívateľa najmä pomocou štandardných informácií o výrobku, o spotrebe energie; čím sa koncovým užívateľom umožní vybrať si účinnejší výrobok. Vo vzťahu k chladiacim zariadeniam je významné Nariadenie komisie (EÚ) č. 1060/2010 zo dňa 28. septembra 2010; ktorým sa uvedená smernica dopĺňa, no platí len vo vzťahu k chladiacim zariadeniam pre domácnosť, teda tovar dodaný právnenému predchodcovi žalobcu, sa za energeticky významný výrobok nepovažoval. Označovanie profesionálnych chladiacich skriní energetickými štítkami ako povinnosť pre dodávateľov zaviedlo delegované Nariadenie komisie (EÚ) 2015/1094; avšak až s účinnosťou od 1. júla 2016. Odvolací súd konštatoval, že na základe uvedeného je nesporné, že povinnosť žalovaného opatřit predmetné zariadenia štítkom obsahujúcim informáciu o celkovej spotrebe energie na tele chladiaceho zariadenia v čase uzatvorenia kúpnych zmlúv neexistovala. Ak aj túto povinnosť ukladali technické normy, jej uvádzaním sa sledoval iný účel (bezpečnosť práce, atď.), nie deklarovanie celkovej spotreby energie pre koncového užívateľa ako relevantného údajov vo vzťahu ku kúpe daného zariadenia.

3.2. Zdôraznil, že žalobcom predložený znalecký posudok je pre rozhodnutie vo veci samej irelevantný. Vo vzťahu k uplatnenému nároku nie je podstatné, či žalovaný porušil alebo neporušil iné svoje povinnosti vyplývajúce mu z uzavretých kúpnych zmlúv (ak by k takým došlo), ktorých prípadné porušenie by mohlo byť vadným plnením, ale len skutočnosť, že zariadenia vykazujú od ich uvedenia do prevádzky nadmernú spotrebu energie oproti technickým údajom uvedeným na štítkoch nachádzajúcich sa na dodaných zariadeniach, je vadným plnením tak ako to predpokladá ustanovenie § 420 ods. 1 ObZ; pretože v súvislosti s postupom pri uplatňovaní nárokov z vadného plnenia upraveného v ObZ len existencia tejto vady môže viesť k účinnému odstúpeniu od zmluvy, keďže odstúpenie sa viaže na existenciu vady v ňom uvedenú a následne k nároku žalobcu na vrátenie bezdôvodného obohatenia.

3.3. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom vytýkaný nedostatok dodaného tovaru nie je vadou, a teda nemohlo dôjsť k účinnému odstúpeniu zmluvy, v dôsledku čoho žalobca nemá na vydanie bezdôvodného obohatenia nárok. Nedôvodný je aj nárok na náhradu škody, keďže nie je splnený jeden zo základných predpokladov pre jeho priznanie, a teda porušenie žalovaného dodať tovar bez väd. Odvolací súd pre úplnosť záverom uviedol, že ak by aj v prejednávanom prípade bolo plnenie poskytnuté žalovaný vadné (čo podľa odvolacieho súdu nebolo), námietku žalovaného o nesplnení notifikačnej povinnosti včas vyhodnotil ako oprávnenú. Keďže tovar bol dodaný v roku 2012, resp. začiatkom roku 2013, pričom kontrola elektrickej energie bola vykonaná zo strany žalovaného až v období od 10. júna 2015 do 9. októbra 2015 (vady boli oznámené dňa 26. novembra 2015), nemožno dôjsť k inému záveru ako tomu, že žalobca nepostupoval v intenciách § 562 ObZ. Na záver uviedol, že argument žalobcu, že žalovaný o vadách vedel, neobstojí, pretože žalobca nikdy nedeclaroval, že údaj o spotrebe na štítku nachádzajúcom sa na tele zariadenia je údajom o celkovej jeho spotrebe, a túto povinnosť mu neukladalo žiadne zákonné ustanovenie.

Dovolanie žalobcu

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalobca (ďalej aj len „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil § 420 písm. f) ako aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP a navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v odôvodnení dovolania uviedol, že porušenie práva na spravodlivý proces vzhľadom na nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré malo spočívať v tom, že neuviedol, prečo odvolací súd uplatnil na zákon o štítkovaní zúžený režim vyplývajúci zo smernice o označovaní, resp. prečo zastáva názor, že sa tento zákon nevzťahuje na profesionálne chladiarenské zariadenia, ktoré sú predmetom konania. Smernica EP a Rady EÚ nepredstavuje priamo záväzný právny akt. Zákonodarca pri implementácii smernice o označovaní zvolil extenzívny prístup, ktorým v súlade s cieľom smernice o označovaní rozšíril pôsobnosť tohto zákona aj na iné energeticky významné výrobky ako upravovali vtedajšie delegované nariadenia Európskej komisie. Poukázal pritom, že uvedený názor vyplýva aj z dôvodovej správy k zákonu o štítkovaní. Dovolateľ je názoru, že odvolací súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil prečo argumentácia žalobcu, ktorá sa venovala kľúčovej otázke tohto konania, a teda povinnosti žalovaného štítkovať chladiarenské zariadenia, ktoré sú predmetom tohto konania, bola nesprávna a prečo odvolací súd považoval za relevantnú smernicu o označovaní, ktorá nie je priamo záväzným právnym aktom EÚ, má oproti zákonu o štítkovaní zúžený rozsah a ktorá bola dotváraná delegovanými nariadeniami EK. Názor vyjadrený odvolacím súdom zároveň považuje za rozporný so zisteným skutkovým stavom na základe vykonaného dokazovania. Namietal, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia opomenul rozsah zákona o štítkovaní a venoval sa iba obsahu smernice a delegovaným nariadeniam EK, ktoré mali túto smernicu dotvoriť. Poukázal na ďalšie nesprávne závery, kedy odvolací súd nesprávne vyhodnotil otázku povinnosti žalovaného označiť predmetné zariadenia štítkom s údajom o jeho celkovej spotrebe v hrubom rozpore s vykonaným dokazovaním, čo viedlo k vyhodnoteniu znaleckého posudku predloženého žalobcom do konania za irelevantný. Namietal, že znalecký posudok by bolo možné použiť pri identifikácii spotreby predmetných zariadení a ich porovnaní s údajmi uvedenými na štítkoch zariadení. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/132/2020 zo dňa 29. júna 2021, ktorý obdobný

znalecký posudok v obdobnej veci vyhodnotil ako relevantný.

5.1. Ďalej namietal, že odvolací súd nezdôvodnil, prečo žalobca podľa neho nepostupoval v intenciách § 562 ObZ a takéto konštatovanie pôsobí zmätočne ku charakteru vytýkanej vady. Vada spočívala v nadspotrebe elektrickej energie, ktorú vytýkal žalobca žalovanému, resp. predmetným zariadeniam nie je vada, ktorá by mohla byť odhalená obyčajnou prehliadkou pri prevzatí tovaru, ktorú predpokladá § 562 ObZ. Odhalenie tejto vady si vyžadovalo rozsiahle a časovo náročné merania na prevádzkach žalobcu, pričom takúto vadu možno považovať za vadu skrytú.

5.2. Argumentujúc absenciou relevantného odôvodnenia v súlade s požiadavkami na odôvodnenie vyplývajúcich z ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít poukázal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je objektívne zistiteľné, z akých konkrétnych dôvodov odvolací súd nepovažoval povinnosť extrahovanú žalobcom opatriť predmetné chladiarenské zariadenia štítkami v zmysle ustanovení zákona o štítkovaní a ani z akého dôvodu mal žalobca postupovať v rozpore s ustanovením § 562 ObZ. Dovolateľ ďalej namietal, že povinnosť, aby dodaný tovar bol v súlade s jeho technickými parametrami je zákonná povinnosť predávajúceho, pričom je právne irelevantné, či kupujúci mal v tomto smere na tovar takéto požiadavky. Žalovaný v konaní nepoprel, že chladiace zariadenia majú vyššiu spotrebu ako je deklarovaná na vonkajšom štítku, pričom svoju obranu zameriaval iba na tú skutočnosť, že žalobca, resp. jeho právny predchodca nevzniesol pri kúpe týchto zariadení požiadavky na spotrebu chladiacich zariadení. Tiež v dovolaní tvrdil, že žalovaný nepoprel, že vonkajší štítok neobsahuje menovitý príkon chladiarenského zariadenia ako celku, ale že v ňom absenteje príkon chladiarenského kompresora, ktorý podľa tvrdení žalovaného mal byť vyznačený na štítku nachádzajúcom sa priamo na kompresore. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že údaj o príkone kompresora, tak ako to tvrdil žalovaný, sa nenachádza ani na štítku, ktorý je umiestnený vo vnútri chladiarenského zariadenia. Dovolateľ tiež namietal záver odvolacieho súdu v bode 19 napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa podľa jeho názoru odvolací súd obmedzil výlučne na existenciu zákonnej povinnosti žalovaného označovať zariadenia štítkami a opomenul jeho deklarovanú spotrebu. Žalovaný uviedol, že vo vzťahu k vytýkanej vade je irelevantné, či žalovaný mal zákonnú povinnosť tovar štítkovať alebo nie. Tovar bol označený vonkajším štítkom, ktorý obsahoval údaj, z ktorého vyplývala jeho spotreba, čím spotrebu žalovaný sám deklaroval. Dovolateľ však namietal, že tento deklarovaný údaj nezodpovedal žalobcom reálne nameranej spotrebe, čo žalovaný nerozporoval. Z vykonaného dokazovania tiež vyplývalo, že na štítku vo vnútri chladiarenského zariadenia sa nenachádzal údaj o celkovej spotrebe zariadenia.

5.3. Námetka dovolateľa spočívala v tom, že odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na vyššie uvedenú argumentáciu, v zmysle ktorej, aj keby žalovaného nezaťažovala povinnosť opatriť zariadenie štítkom, tak vada spočívala v tom, že spotreba zariadenia nekorešpondovala s údajmi na zariadení. Teda odhliadnuc od povinnosti štítkovania malo mať chladiarenské zariadenie určitú spotrebu, ktorá na ňom bola deklarovaná a preto skutočnosť, že malo výrazne vyššiu spotrebu predstavuje vadu. Vada mala podľa dovolateľa spočívať v tom, že zariadenie nemalo spotrebu v súlade s technickými parametrami deklarovanými na zariadeniach a to bez ohľadu na aplikáciu zákona o štítkovaní S ohľadom na túto skutočnosť je nesprávny záver týkajúci sa nároku na náhradu škody. Dovolateľ má za to, že ak by sa náležitým spôsobom vysporiadal s touto argumentáciou, dospel by k záveru, že žalovaný porušil povinnosť dodať tovar bez väd.

5.4. Vzhľadom na už uvedené dovolateľ je názoru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné, nedostatočné a nepresvedčivé a neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, na základe čoho zakladá prípustnosť a dôvod dovolania pre porušenie práva na spravodlivý proces.

6. Dovolateľ vzhliadol naplnenie aj dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom uviedol, že odvolací súd dospel k záveru, že označovanie profesionálnych chladiacich skriň energetickými štítkami ako povinnosť pre dodávateľov zaviedlo delegované Nariadenie komisie (EÚ) č. 2025/1094, avšak až s účinnosťou od 1. júla 2016. Namietal, že odvolací súd uvedenú smernicu o

označovaní interpretuje spôsobom, akoby bola pri jej implementácii do právneho poriadku Slovenskej republiky zákonodarcom doslova prebratá do zákona o štítkovaní, k čomu však nedošlo. Dovolateľ v tejto súvislosti poukazuje na zákon o štítkovaní, ktorý podľa ustanovenia § 5 ods. 4 zákona o štítkovaní zakazuje použitie štítku, značky, symbolu alebo nápisu, ktorý nie je v súlade s týmto zákonom alebo osobitným predpisom a ktorý by mohol pôsobiť klamlivo alebo zavádzajúco voči konečnému užívateľovi energeticky významného výrobku vzhľadom na spotrebu energie alebo iného podstatného zdroja počas používania uvedeného výrobku. Dovolateľ preto zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá spočívala v tom, či zo zákona o štítkovaní v rozhodnom čase dodania predmetných chladiarenských zariadení vyplývala povinnosť dodávateľa označiť profesionálne chladiarenské zariadenie štítkom, ktorý obsahuje údaj o jeho celkovej spotrebe elektrickej energie, pričom táto otázka doposiaľ nebola vyriešená v praxi dovolacieho súdu. Je názoru, že odvolací súd vychádzal z nesprávneho právneho predpisu, pokiaľ sa sústredil výlučne na smernicu o označovaní v spojení s delegovanými nariadeniami EK. Uviedol, že správne vyriešenie právnej otázky formulovanej dovolateľom predstavovalo základ pre rozhodnutie vo veci samej. V dôsledku uplatnenia právneho predpisu pri riešení predmetnej otázky odvolací súd dospel k rozhodnutiu o neexistencii povinnosti označiť zariadenia, ktoré sú predmetom konania.

Vyjadrenie žalovaného k dovolaniu

7. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním, pričom k prvej dovolacej námietke týkajúcej sa nerozlišovania odvolacieho súdu medzi implementáciou smernice a zákonom o štítkovaní uviedol, že ju považuje za zavádzajúcu. Uviedol, že v spore je potrebné rozlíšiť (a tak aj odvolací súd správne rozlíšil) vzťah medzi zákonom a delegovaným nariadením. Vychádzajúc z ustanovení zákona o štítkovaní konštatoval, že žalovanému v čase dodania nevznikla žiadna povinnosť. Týmto zákonom bola implementovaná uvedená smernica a ďalšie podrobnosti o tom, ktorý výrobok má byť označený štítkom, a aké sú jeho náležitosti, určujú delegované nariadenia EK. Ani v jednom z nariadení EK účinných v rozhodnej dobe sa nezakladá informačná povinnosť vo vzťahu k chladiacim zariadeniam, ktoré sú určené na použitie iné ako v domácnosti. Žalovaný poukázal, že spomínaným nariadením sa zavádza povinnosť na označovanie chladiacich zariadení štítkami s predpísanými parametrami až s účinnosťou od 1. júla 2016.

7.1. Vo vzťahu k ďalšej dovolacej argumentácii žalovaný uviedol, že na potrebu aplikácie uvedeného nariadenia poukázal odvolací súd v bode 19.2. napadnutého rozhodnutia. Dovolateľ tvrdí, že povinnosť označovať zariadenia štítkami vyplývala už zo zákona o štítkovaní, v ktorom zákonodarca rozšíril pôsobnosť tohto zákona aj na iné energeticky významné výrobky, ako upravovali vtedajšie delegované nariadenia EK. Uvedené má vyplývať z toho, že v zákone sa uvádza pojem konečný užívateľ namiesto pojmu konečný spotrebiteľ. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal tiež na dôvodovú správu. Žalovaný uviedol, že z dôvodovej správy vyplýva, že definícia energeticky významného výrobku je identická so znením čl. 2 písm. a) smernice. Nahradenie uvedených pojmov podľa žalovaného môže znamenať iba to, že povinnosti vyplývajúce z obsahu zákona sa uplatnia aj na vzťahy kde užívateľom konkrétného spotrebiča je subjekt používajúci ho v priemyselnom sektore. Tým však nie je pokrytá otázka, čo možno subsumovať pod energetický významný výrobok z pohľadu povinností na označovanie. Ďalej uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 1 písm. a) zákona o štítkovaní zavádza povinnosť dodania štítku a informačného listu k tovaru. Poukázal, že práve týmto osobitným predpisom sú delegované nariadenia EK.

7.2. K dovolacej argumentácii týkajúcej sa absencie riadneho vysporiadania sa odvolacieho súdu s tvrdeniami dovolateľa, žalovaný zastáva názor, že ide o mylný predpoklad dovolateľa a zároveň opomína skutočnosť, že odvolací súd výslovne uviedol túto skutočnosť v bode 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

8. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že polemika dovolateľa s právnym názorom odvolacieho súdu, spochybňovanie, či kritika toho, ako odvolací súd postupoval a rozhodol, ako aj toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný je názoru, že

dovolateľ nenastolil v podanom dovolaní otázku, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Žalovaný taktiež uviedol, že argumentácia dovolateľa ohľadom sústreďenia sa odvolacieho súdu na smernicu v spojení s delegovanými nariadeniami považuje za neurčitú a nešpecifikovanú čo do jej významu. Je názoru, že odvolací súd sa jasne vyjadril k nastolenej otázke, tak z pohľadu štruktúry vykladaných právnych noriem, ako aj k výkladu tomu zodpovedajúcich povinností, ktoré mali vplyv na posúdenie veci samej.

Konanie pred dovolacím súdom

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“ alebo aj „Najvyšší súd SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP advokátom, skúmal v prvom rade, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

10. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

12. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

15. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

16. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi podľa § CSP viazaný. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v

zmätočnosti napadnutého rozhodnutia (§ 420, § 431 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 421, § 432 CSP).

18. V danom prípade dovolací súd skúmal v prvom rade prípustnosť dovolania žalobcu na základe ním vznesených dovolacích dôvodov, a to podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

19. Pre naplnenie prípustnosti dovolania dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP (vychádzajúc z obsahu dovolania) je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno rozumieť aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť (nielen uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky a tvrdenia strán zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, viď napr. II. ÚS 419/2021), nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, body 37 až 41).

20. Súčasná právna úprava už neumožňuje súdu ex offio prihliadať na vady zmätočnosti, t. j. závažné procesné pochybenia, v dôsledku existencie ktorých je potrebné rozhodnutie vždy zrušiť. Tieto vady vznikajú ako dôsledok nesplnenia procesných podmienok konania [vady zmätočnosti podľa § 420 písm. a) - d) CSP] alebo ich zákon za vady zmätočnosti sám označuje [vady zmätočnosti podľa § 420 písm. e) a f) CSP]. (II. ÚS 347/2022). Pokiaľ teda dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, tak dovolací súd zdôrazňuje, že ide o dôvody zmätočnosti, spočívajúce v procesných pochybeniach v procesnom postupe súdu/súdov, ktoré sa musia vyznačovať určitou intenzitou, mierou závažnosti, ktorú je potrebné taktiež odôvodniť (§ 431 CSP).

21. Dovolateľ v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietol, že napadnutý rozsudok nespĺňa základné atribúty odôvodnenia rozsudku. Uviedol, že odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s argumentáciou dovolateľa, podľa ktorej bolo jeho povinnosťou, aby dodaný tovar bol v súlade s jeho technickými parametrami, teda povinnosťou dodať tovar bez väd, pričom nie je relevantné, či mal dovolateľ ako kupujúci na tovar takéto požiadavky. Zároveň uviedol, že odvolací súd nerozlišuje medzi predmetnou implementovanou smernicou a zákonom o štítkovaní a zároveň, že odvolací súd nesprávne uplatnil na zákon o štítkovaní reštriktívny výklad vyplývajúci zo smernice o označovaní, resp. prečo zastáva názor, že sa tento zákon nevzťahuje na profesionálne chladiarenské zariadenia, ktoré sú predmetom konania.

22. Dovolací súd zdôrazňuje, že konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011), preto odôvodnenia rozhodnutí prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinstančného súdu, ako aj súdu odvolacieho, prípadne aj dovolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Dovolací súd napokon, súladne s judikatúrou ústavného súdu pripomína, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu/súdov (napr. I. ÚS 188/06).

23. Dovolací súd posúdil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu komplexne aj s rozhodnutím súdu

prvej inštalácie a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa všetky predpoklady pre zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek. Ak by sa aj rozhodnutie javilo stručnejšie v niektorých reakciách odvolacieho súdu na námietky žalobcu, nemožno konštatovať, že by táto stručnosť dosiahla intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces. Zároveň je potrebné uviesť, že v prípade uplatnenia nároku z väd tovaru, či nároku na náhradu škody, pre ktorých priznanie je potrebné súčasné naplnenie viacerých zákonných predpokladov (ako sú napríklad pri vadách tovaru - dodržanie zákonného postupu pri reklamacii vady, existencia vady, včasnosť uplatnenia nároku), súd nemusí zodpovedať argumentačne na všetky tvrdenia strany sporu o naplnení všetkých týchto predpokladov, pokiaľ zistí absenciu čo i len jedného z predpokladov, ktorá spôsobuje buď zánik nároku alebo nemožnosť jeho priznania súdom. Uvedené má vplyv aj na obsah odôvodnenia rozhodnutia, keď sa majú zdôvodniť podstatné skutočnosti pre záver súdu uvedený vo výroku rozhodnutia, vrátane vysporiadania sa s relevantnými námietkami, či argumentmi oboch strán sporu. V prípade, že sa nezistí existencia čo i len jedného z podstatných predpokladov pre priznanie nároku, ak majú byť naplnené súčasne, je to dôvod pre nepriznanie uplatneného nároku súdom, čo súd v odôvodnení vysvetlí a ďalej sa už v odôvodnení nemusí ďalšími predpokladmi podrobne zaoberať. Naopak však v prípade priznania takéhoto nároku, musí súd vysvetliť v odôvodnení naplnenie všetkých zákonných predpokladov na vznik a priznanie nároku, a to či mal ich naplnenie za preukázané pre ich nespornosť v konaní alebo pre unesenie dôkazného bremena na strane žalobcu (čo v odôvodnení zrozumiteľne a v logických súvislostiach odôvodní).

24. Dovolací súd uvádza, že dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti v konaní súdov nižších súdov v danom prípade nezistil. Primárne je potrebné zdôrazniť, že dovolateľ v prevažujúcej podstate v dovolaní len opakuje svoju totožnú argumentáciu predostretú v konaní pred súdmi nižších inštancií, s ktorou sa tieto v rozsahu relevantnom pre rozhodnutie vo veci zaoberali a dostatočne premietli do odôvodnení svojich rozsudkov. Dovolací súd len pripomína, že nie je treťou inštanciou, ktorá by sa mala resp. mohla opakovanne zaoberať všetkými skutkovými a právnymi otázkami, ktoré tvorili predmet konania, tvrdení strán, posudzovania a rozhodovania pred súdmi nižších inštancií.

25. Účelom dovolania ako výnimočného opravného prostriedku je v danom prípade podľa vymedzenia daného dovolaním (§ 440 CSP) identifikovať a napraviť zistené procesné pochybenia (vady zmätočnosti) najzávažnejšieho charakteru, dosahujúce až ústavnoprávny rozmer. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu skutočne došlo.

26. Podľa obsahu dovolania v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP, ktorému sa dovolací súd snažil autenticky porozumieť, namietané vady v konaní predchádzajúcom napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu a v rozhodnutí odvolacieho súdu, majú spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozsudku, keď odvolací súd nevysvetlil prečo uplatnil na zákon o štítkovaní zúžený režim vyplývajúci zo smernice o označovaní, nezdôvodnil prečo argumentácia žalobcu, ktorá sa venovala kľúčovej otázke tohto konania, a teda povinnosti žalovaného štítkovať chladiarenské zariadenia, ktoré sú predmetom tohto konania, bola nesprávna a prečo odvolací súd považoval za relevantnú smernicu o označovaní, ktorá nie je priamo záväzným právnym aktom EÚ, má oproti zákonu o štítkovaní zúžený rozsah, a ktorá bola dotváraná delegovanými nariadeniami EK. Uviedol, že názor vyjadrený odvolacím súdom zároveň považuje za rozporný so zisteným skutkovým stavom na základe vykonaného dokazovania. Namietal, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia opomenul rozsah zákona o štítkovaní a venoval sa iba obsahu smernice a delegovaným nariadeniam EK, ktoré mali túto smernicu dotvoriť. Poukázal na ďalšie nesprávne závery, kedy odvolací súd nesprávne vyhodnotil otázku povinnosti žalovaného označiť predmetné zariadenia štítkom s údajom o jeho celkovej spotrebe v hrubom rozpore s vykonaným dokazovaním, čo viedlo k vyhodnoteniu znaleckého posudku predloženého žalobcom do konania ako irelevantného (v tejto súvislosti poukázal na iné rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/132/2020 zo dňa 29. júna 2021, v ktorom bol znalecký posudok akceptovaný). Namietal, že znalecký posudok by bolo možné použiť pri identifikácii spotreby predmetných zariadení a ich porovnaní s údajmi uvedenými na štítkoch zariadení. Namietol absenciu dôvodov pri konštatácii

odvolacieho súdu, že žalobca podľa neho nepostupoval v intenciách § 562 ObZ, a to s poukazom na charakter vytýkanej vady, spočívajúcej v nadspotrebe elektrickej energie, ktorú vytýkal žalobca žalovanému, resp. s poukazom, že nejde o vadu, ktorá by mohla byť odhalená obyčajnou prehliadkou pri prevzatí tovaru, ktorú predpokladá § 562 ObZ. Poukázal na to, že odhalenie tejto vady si vyžadovalo rozsiahle a časovo náročné merania na prevádzkach žalobcu, pričom takúto vadu možno považovať za vadu skrytú. Podľa žalobcu z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je objektívne zistiteľné, z akých konkrétnych dôvodov odvolací súd nepovažoval povinnosť extrahovanú žalobcom opatriť predmetné chladiarenské zariadenia štítkami v zmysle ustanovení zákona o štítkovaní za porušenie. Dovolateľ namietol, že odvolací súd žiadnym spôsobom nereagoval na argumentáciu žalobcu, v zmysle ktorej, aj keby žalovaného nezaťažovala povinnosť opatriť zariadenie štítkom, tak vada spočívala v tom, že spotreba zariadenia nekorešpondovala s údajmi na zariadení. Teda odhliadnuc od povinnosti štítkovania malo mať chladiarenské zariadenie určitú spotrebu, ktorá na ňom bola deklarovaná a preto skutočnosť, že malo výrazne vyššiu spotrebu predstavuje vadu. Vada mala podľa dovolateľa spočívať v tom, že zariadenie nemalo spotrebu v súlade s technickými parametrami deklarovanými na zariadeniach, a to bez ohľadu na aplikáciu zákona o štítkovaní. S ohľadom na túto skutočnosť je podľa dovolateľa nesprávny záver súdu týkajúci sa nároku na náhradu škody. Dovolateľ má za to, že ak by sa súd náležitým spôsobom vysporiadal s touto argumentáciou, dospel by k záveru, že žalovaný porušil povinnosť dodať tovar bez väd.

27. Dovolací súd má za to, že pokiaľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP vytýka dovolateľ odvolaciemu súdu nesprávne právne závery, a tiež, že sa nezaoberal všetkými pre vec podstatnými skutkovými a právnymi otázkami, tieto námietky tak ako ich formuloval dovolateľ, vo svojej podstate predstavujú jeho polemiku s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu a súčasne nespokojnosť s meritórnym rozhodnutím súdu o zamietnutí žaloby pre závery o nezistení porušenia povinnosti žalovaného pri dodaní tovaru, ako aj pre oneskorené konanie žalobcu v rámci reklamácie väd tovaru. To samotné však prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Z argumentácie dovolateľa je možné vyrozumieť tiež to, že uvedenú námietku neprípustne spája s nesprávnym vyhodnotením skutkového stavu a s nesprávnym právnym posúdením veci v rozhodnutiach súdov oboch nižších inštancií. Za arbitrárne sa považuje súdne rozhodnutie založené na svojvôli, či ľubovôli súdu, neopierajúce sa o zákon. Dovolací súd však v prípade rozhodnutí súdov nižších inštancií nemá prieskumnú kompetenciu z hľadiska prehodnocovania už uzavretého skutkového stavu na súde odvolacom (§ 442 CSP), nemôže vykonávať dokazovanie, ale musí vychádzať zo skutkového stavu zisteného a ustáleného súdmi nižšej inštancie. V prípade, že dovolateľ argumentuje pri nesprávnom právnom posúdení dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP, tak je potrebné konštatovať, že nesprávnosť právneho záveru môže dovolateľ namietat len v rámci dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP s jeho špecifikovaním, vymedzením v rozsahu požadovanom v § 432 CSP. Nesprávnosť právneho posúdenia veci teda predstavuje samostatné dôvody dovolania upravené v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 CSP. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nesprávne právne posúdenie veci vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017). Preto v tejto časti dovolací súd nepovažoval argumentáciu dovolateľa za prípustné dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f) CSP vo väzbe na § 431 CSP.

28. Vo vzťahu k námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, dovolací súd z tohto hľadiska preskúmal nielen rozhodnutie odvolacieho súdu, ale vzhľadom na jeho potvrdzujúci charakter aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže z hľadiska nimi uvádzaných dôvodov tvoria jeden celok. Podľa názoru dovolacieho súdu už súd prvej inštancie zreteľne vyjadril dôvody, pre ktoré nevyhovel žalobe voči žalovanému. Pokiaľ odvolací súd vzhliadol v postupe súdu prvej inštancie určité nedostatky týkajúce sa procesu dokazovania z hľadiska jeho hodnotenia a skutkových zistení, tak toto napravil tým, že dokazovanie zopakoval na nariadenom pojednávaní dňa 29. júna 2023 za účasti oboch sporových strán, ktoré tak mali možnosť sa k veci opätovne vyjadriť aj pred ukončením dokazovania a vydaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Uvedené sa náležite premietlo do odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (v bodoch 16. - 21. odôvodnenia).

29. Pokiaľ žalobca namietal, že nemal dostatočne vysvetlený záver súdu, že nepostupoval pri notifikácii väd tovaru žalovanému včas (v čom spočívala aj ďalšia časť obrany žalovaného voči podanej žalobe už

na súde prvej inštancie), je potrebné relevantnosť tejto námietky posúdiť taktiež v širších súvislostiach, a to posúdením obsahu potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s obsahom odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa uvedenému dôvodu pre zamietnutie žaloby ako významnej skutočnosti, ktorá musí byť naplnená pre úspech žaloby, venoval najmä v bode 51. s uvedením § 441 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka v bode 45. a 46. odôvodnenia rozsudku. Existencii, resp. nezisteniu vytýkanej vady tovaru sa súd prvej inštancie venuje najmä v bode 50. odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd sa konaniu žalobcu v rozsahu včasnosti vytknutia väd tovaru žalovanému venoval v bode 21 a 21.1. odôvodnenia. Aj keď sa môže uvedené zdôvodnenie javiť stručnejšie uvedené vyplýva aj z tohto, že v rámci konania sa strany sporu najmä rozsiahlo venovali argumentácii ohľadom platnosti/neplatnosti, resp. účinnosti odstúpenia od zmluvy a existencii/neexistencii väd tovaru, čomu sa preto podrobnejšie oba sudy venovali v odôvodnení svojich rozhodnutí. Podľa dovolacieho súdu aj uvedená stručnejšia argumentácia súdov vo vzájomnej súvislosti k otázke včasnosti vytknutia väd na vysvetlenie záveru o tom, že sudy mali vytknutie väd predmetného tovaru za oneskorené, postačuje, resp. nedosahuje intenzitu takej vady zmätočnosti, ktorá by spôsobila porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Čo by mohlo byť predmetom výhrad, avšak len v rámci posudzovania správnosti právnych záverov, ktoré však v tomto smere dovolateľ súdom v dovolaní nevytkol, je uvedenie § 562 Obchodného zákonníka (upravujúceho i z časového hľadiska povinnosť objednávateľa dielo prezrieť a kedy nemožno priznať nároky z väd diela) v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, nakoľko v predmetnej veci nešlo o zmluvu o dielo, ale o kúpnu zmluvu (§ 562 Obchodného zákonníka je obdobným ustanovením ako § 427 ods. 1 a § 428 Obch. zákonníka upravujúceho i z časového hľadiska povinnosť kupujúceho prezrieť tovar a kedy nemožno priznať nárok z väd tovaru). Dokonca na uvedené ustanovenie, resp. komentár k nemu sa v rámci svojej argumentácie sám žalobca v bode 12. dovolania odvoláva. Uvedené ustanovenie (§ 562 Obchodného zákonníka) upravuje postup pri vadách, síce obdobne ako je to pri vadách tovaru, ale uvedené ustanovenie sa týka väd diela. Správnosť záverov o včasnosti anotácie väd tovaru však dovolací súd pre absenciu dovolacej námietky nesprávneho právneho posúdenia tejto otázky podľa § 421 ods. 1 CSP v dovolaní žalobcu, nemôže preskúmať, nakoľko by išiel nad rámec podaného dovolania, čo je neprípustné a nemôže ho posudzovať v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP (pozn. na okraj - naviac sa uvedené dovolaciemu súdu javí vzhľadom na celkový kontext rozhodnutí skôr ako chyba v písaní, resp. zrejma nesprávnosť). Dovolateľ v dovolaní neuplatnil dôvod nesprávneho právneho posúdenia včasnosti vytknutia väd tovaru podľa § 421 ods. 1 CSP a ani nezdôvodnil pri nesprávnom právnom závere právnou otázkou a spôsobom ako vyžaduje § 432 CSP.

30. S poukazom na uvedené dovolací súd nevzhladol taký nedostatok v argumentácii odvolacieho súdu, ako aj v konaní predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia, ktoré by malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces tak, ako to namieta dovolateľ. Dôvod, na základe ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, odvolací súd podrobne vysvetlil a zrozumiteľne zdôvodnil. Rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalobcu a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnené, resp. prekvapivé. Námietka nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je preto nedôvodná, a tak nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá by znamenala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Preto dovolanie žalobcu v tejto časti dôvodov dovolania ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

31. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom uviedol, rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo na zodpovedaní právnej otázky, ktorú vymedzil nasledovne: „Či zo zákona o štikovaní v rozhodnom čase dodania predmetných chladiarenských zariadení vyplývala povinnosť dodávateľa označiť profesionálne chladiarenské zariadenie štítkom, ktorý obsahuje údaj o jeho celkovej spotrebe elektrickej energie.“ Mal za to, že táto otázka nebola doposiaľ v praxi dovolacieho súdu riešená.

32. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia

odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

33. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

34. Pre záver o tom, že ide o právnú otázku, kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

35. Dovolateľ naformuloval otázku tak, či zo zákona o štítkovaní v rozhodnom čase dodania predmetných chladiarenských zariadení vyplývala povinnosť dodávateľa označiť profesionálne chladiarenské zariadenie štítkom, ktorý obsahuje údaj o jeho celkovej spotrebe elektrickej energie, a ani z akého dôvodu mal žalobca postupovať v rozpore s § 562 Obchodného zákonníka. Poukázal na § 5 ods.4 zákona o štítkoch (poznámka dovolacieho súdu - zrejme mal na mysli zákon o štítkovaní energeticky významných výrobkov č. 182/2011 Z. z.), z ktorého vyplýva zákaz použiť štítky, ktoré by mohli pôsobiť klamlivo alebo zavádzajúco voči konečnému užívateľovi energeticky významného výrobku vzhľadom na spotrebu energie alebo iného podstatného zdroja počas používania energeticky významného výrobku. Uviedol, že zákon používa pojem konečný užívateľ, ktorý je širším pojmom ako pojem spotrebiteľ. Odvolací súd vychádzal zo záveru, že označovanie profesionálnych chladiacich skriní energetickými štítkami ako povinnosť dodávateľov zaviedlo delegované Nariadenie komisie (EÚ) 2015/1094, avšak až s účinnosťou od 1.7.2016. Podľa dovolateľa krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho predpisu, pokiaľ sa sústredil výlučne na smernicu v spojení s delegovanými nariadeniami EK. Ak by odvolací súd uplatnil pri danej otázke zákon o štítkovaní a zohľadnil jeho rozšírenú pôsobnosť vo vzťahu k smernici, dospel by k záveru o existencii vady dodaných chladiarenských zariadení.

36. Dovolací súd zo súdmi nižšej inštancie ustáleného skutkového stavu zistil, že dovolateľ odstúpil od kúpnej zmluvy (č. l. 18) uzavretej ešte medzi jeho právnym predchodcom ako kupujúcim a žalovaným ako predávajúcim z dôvodu, že spotreba elektrickej energie nezodpovedá spotrebe vyplývajúcej z dostupných technických údajov vzťahujúcich sa na tovar, a to po tom, čo žalovanému listom zo dňa 26. novembra 2015 (č. l. 25) žalobca vadu oznámil a požiadal jej odstránenie. Podľa dovolateľa chladiace zariadenia vykazovali nadmernú spotrebu oproti spotrebe na štítkoch nachádzajúcich sa na zariadeniach. Dodanie týchto zariadení sa uskutočnilo v roku 2012 a v januári 2013.

37. S poukazom na vyššie uvedené má dovolací súd za to, že otázka formulovaná žalobcom v dovolaní

je síce otázkou právnou, ale nie otázkou pre rozhodnutie súdu kľúčovou, hoci sa ňou v rozhodnutí zaoberal. Čo je paradoxné rovnakú konštatáciu uvádza aj sám dovolateľ v bode 17. podaného dovolania, kde uvádza, že vo vzťahu k vytýkanej vade tovaru je irelevantné, či žalovaný mal zákonnú povinnosť tovar štítkovať alebo nie. Sám konštatuje, že tovar bol preukázateľne označený vonkajším štítkom, ktorý obsahoval údaj, z ktorého vyplývala jeho spotreba, čím spotrebu žalovaný sám deklaroval. V tomto pôsobí dovolanie žalovaného v časti dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP v spojení s ďalšími dôvodmi uvedenými v dovolaní zmätočne, resp. rozporne. Podstatnými otázkami pre rozhodnutie súdov nižšej inštancie bola účinnosť odstúpenia od kúpnej zmluvy zo strany žalobcu, existencia vytknutej vady a s poukazom na obranu žalovaného, aj včasnosť oznámenia vady predávajúcemu (žalovanému). Keďže k týmto kľúčovým otázkam dovolanie žalobcu nesmeruje, vyriešenie dovolateľom nastolenej otázky, nebude mať dopad na posúdenie správnosti, či nesprávnosti záveru súdu o zamietnutí žaloby pre neexistenciu vady, pre neúčinné odstúpenia od zmluvy a pre oneskorené oznámenie vád (pre ktoré oneskorenie, aj ak by vady tovaru existovali, nie je možné nárok z vád tovaru kupujúcemu priznať).

38. Na doplnenie dovolací súd považuje za potrebné v súvislosti s položenou otázkou uviesť, že súd prvej inštancie i odvolací súd zákonnú povinnosť štítkovať konkrétne výroby v zmysle zákona č. 182/2011 Z. z. vykladali v spojení s nariadeniami európskej komisie (č.1060/2010 a č. 2015/1094) a smernicou Rady č. 2010/30/EÚ, ktorá mala byť do zákona o štítkovaní implementovaná. Prihliadli pritom na charakter predávaného tovaru - profesionálne chladiace zariadenie, pri ktorom povinnosť štítkovania zaviedlo až Nariadenie komisie (EÚ) 2015/1094 s účinnosťou od 1.7.2016, čo bolo niekoľko rokov po tom, čo sa uskutočnilo dodanie tovaru žalobcovi (resp. jeho právnomu predchodcovi). Tieto úvahy súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí riadne uviedli (preto dovolací súd nevzhliadol vadu zmätočnosti namietnutú v dovolaní pod dovolacím dôvodom § 420 písm. f) CSP - viď odôvodnenie vyššie). Len na doplnenie dovolací súd uvádza, že Nariadenia európskej komisie nevyžadujú transpozíciu do vnútroštátneho práva, ale majú všeobecnú platnosť a môžu sa priamo uplatňovať vo všetkých členských štátoch. Zákon č. 182/2011 Z. z. o označovaní energetickými štítkami transponoval do našej legislatívy smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2010/30/EÚ o označovaní energetických výrobkov. Uložil povinnosť dodávateľom a predajcom poskytovať informácie o energetickej hospodárnosti výrobkov, a to na štítkoch umiestnených na výrobku. Vzťahoval sa na výrobky, pre ktoré existovali delegované nariadenia Komisie, ktoré upravovali konkrétne požiadavky na štítkovanie. Ak takéto nariadenie pre konkrétne výrobky v rozhodnom období dodania tovaru neexistovalo, povinnosť dodávateľa označovať dané výrobky štítkom nemusela existovať.

39. Dovolací súd teda záverom konštatuje, že právna otázka položená dovolateľom nie je otázkou rozhodujúcou, kľúčovou, a preto prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nezakladá. Keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania ani podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

40. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.